

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

Θεατρικό κείμενο, από Ρώσικο παιδικό παραμύθι κινούμενων σχεδίων

Τραγούδι: Άνοιξε αυτό το κουτί....

Η Καλή Νεράιδα εμφανίζεται μέσα στην αίθουσα και απευθύνεται στον κόσμο!! Καθώς μιλάει πλησιάζει προς τη σκηνή και στις τελευταίες λέξεις ανεβαίνει τα σκαλιά και περνάει μπροστά από την αυλαία. Στο χέρι της κρατά το μαγικό καμπανάκι της. Μ' αυτό, θα ζωντανεύουν όλα τα πλάσματα της σκηνής όπου θα βρίσκονται ακινητοποιημένα.

Μουσική : Διήγηση Νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** – Παραμονές Χριστουγέννων..... Κάθε χρόνο τέτοιες μέρες συμβαίνουν μικρά ή μεγάλα θαύματα. Είναι ο μικρός Χριστός που γεννιέται και μας χαρίζει απλόχερα τη θεία Χάρη!!! Απόψε θα σας διηγηθώ ένα παλιό ρώσικο παραμύθι... Αν και τέτοιες βραδιές λίγο απέχει το παραμύθι από την πραγματικότητα. ..

ΣΚΗΝΗ 1^η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ - ΣΠΙΤΙ

Φαίνεται το εσωτερικό ενός φτωχικού σπιτιού! Ταμπλώ-βιβάν!

Μια γυναίκα-μάννα καθισμένη στο τραπέζι... ένα κορίτσι σκαλίζει το τζάκι... ένα άλλο να στέκεται σε στάση αυστηρή με το χέρι έτοιμο να επέμβει πάνω στο άλλο κορίτσι... Ακίνητες...

Μουσική : Διήγηση Νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Η Άννια είναι η ηρωίδα μας!!! Είναι ένα μικρό κοριτσάκι, δίχως μητέρα! Ο πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε και πήρε μια γυναίκα κακιά και δύστροπη. Είχε κι αυτή μια κόρη τη Λίνα και ο καημένος ο πατέρας της Άννιας πίστευε ότι τα δυο κορίτσια θα γινόντουσαν φίλες. Δυστυχώς όμως η Λίνα ήταν κι αυτή κακιά σαν μητέρα της.

Έτσι, όταν ο πατέρας πέθανε, η μικρή Άννια βρέθηκε στα χέρια της μητριάς και της Λίνας, κάνοντας τις πιο βαριές δουλειές και ικανοποιώντας τις πιο απίθανες επιθυμίες τους!

Μοναδικοί της φίλοι, τα πουλιά του δάσους και τα μικρά ζωάκια που τριγυρνάνε στην μικρή απομακρυσμένη τους αυλή! Τα ελάχιστα ψυχουλάκια που της περισσεύουν τα φιλάει για να ταΐσει τους μοναδικούς της φίλους!!!

Γιατί η Άννια είναι γλυκιά και καλόκαρδη! Είναι τρυφερή και διψάει για λίγη αγάπη!!! Αλλά ας μην σας κουράζω... αξίζει να την γνωρίσετε...

Τα πρόσωπα ζωντανεύουν με το κουδουνάκι της νεράιδας.

- **ΛΙΝΑ** - Μητέρα κρυώνω και το τζάκι κοντεύει να σβήσει!!! Δεν έχουμε άλλα ξύλα!
- **ΜΗΤΡΙΑ** - Δεν πειράζει αγάπη μου! Θα στείλουμε την Άννια να πάει να φέρει ξύλα από το δάσος! Γρήγορα Άννια, ετοιμάσου να πας για ξύλα!
- **ANNIA** - Μα... έξω χιονίζει... κάνει κρύο... πώς να βγω έξω με τόσο κρύο...
- **ΜΗΤΡΙΑ** - Σιωπή! Βγάζεις και γλώσσα! Θα πας και θα φέρεις ξύλα και μάλιστα γρήγορα για να μην βραδιάσει και δεν μπορέσεις να βρεις το δρόμο της επιστροφής!
- **ANNIA** - Μήπως... να μην πάω σήμερα; Ίσως αύριο... για να μην χιονίζει...
- **ΛΙΝΑ** - Άκουσες τι σου είπε η μητέρα ; Τώρα θα πας...
- **ANNIA** - Όπως θέλετε...

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

Αλλάζουν τα σκηνικά. Φεύγουν τα λιγοστά έπιπλα και μπαίνει το μπλε πανί με το μοναχικό δέντρο χιονισμένο! Κάτω είναι πεταμένα μερικά κούτσουρα από ξύλα..

Μουσική : Διήγηση Νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Δυστυχώς , η μικρή ορφανή δεν μπόρεσε να αποφύγει το κρύο και το χιόνι! Έριξε πάνω της μια παλιά εσάρπα και βγήκε

στο δάσος!!! Το χιόνι πέφτει πυκνό και μάταια το μικρό κορίτσι προσπαθεί να τυλιχτεί γερά στα λιγοστά ρούχα της!!!

=====

ΣΚΗΝΗ 2^Η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ – ΔΑΣΟΣ

Το κοριτσάκι είναι ακίνητο στη μέση της σκηνής! Μια εσάρπα είναι τυλιγμένη πάνω της σφιχτά γιατί κρυώνει! Στο χέρι της κρατάει ένα καλάθι. Πιο πέρα είναι ακινητοποιημένος ένας αξιωματικός. Σχεδόν δεν φαίνεται στη σκηνή. Η νεράιδα πλησιάζει πρώτα το κοριτσάκι... μετά τον αξιωματικό και τους ζωντανεύει με το κουδουνάκι της

- **ANNIA** - Χριστούλη μου, όλα τα παιδιά σ' όλο τον κόσμο σε περιμένουν να γεννηθείς! Στα σπίτια τους υπάρχει φαγητό και ζεστασιά! Και μόνο εγώ βρίσκομαι χαμένη μέσα στο δάσος, μέσα στο χιόνι να προσπαθώ να βρω ξύλα για το σπιτικό μας! Κανείς δεν μ' αγαπάει... κανένας δεν νοιάζεται για μένα! Προστάτευσέ με να μπορέσω να γυρίσω γρήγορα πίσω!!!
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Τι κάνεις εσύ μέσα στο χιόνι, μικρό κορίτσι;
 - **ANNIA** - *(τρομαγμένα αλλά όχι πολύ)* Αχ, κύριε, εγώ ψάχνω ξύλα για το σπίτι μου! Εσείς τι κάνετε εδώ;
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Εγώ ψάχνω ένα έλατο για μια μικρή ανόητη!
 - **ANNIA** - Μια μικρή ανόητη; Δεν καταλαβαίνω...
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Ένα-ένα μικρή μου! Εσένα πως και σε αφήσανε οι γονείς σου μόνη σου στο δάσος να ψάχνεις για ξύλα;
 - **ANNIA** - Δυστυχώς, κύριε, δεν έχω γονείς! Είμαι ορφανή!
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Και που μένεις; Ποιος σε έστειλε για να μαζέψεις ξύλα;
 - **ANNIA** - Η μητριά μου και η κόρη της! Πάντα με βάζουν να κάνω τις πιο δύσκολες δουλειές!!!
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Έλα, έλα θα σε βοηθήσω να μαζέψεις τα ξύλα για να πας όσο πιο γρήγορα γίνεται πίσω γιατί ο καιρός χαλάει και σε λίγο θα νυχτώσει!
- Καθώς μαζεύουν και οι δυο ξύλα από το δάσος η μικρή ρωτάει:***
- **ANNIA** - Κι εσείς κύριε, τι ακριβώς ψάχνετε;

- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Ψάχνω ένα έλατο, τόσο μεγάλο, και τόσο φουντωτό, και τόσο πυκνό... *(με τα χέρια του δείχνει το μέγεθος)*
- **ANNIA** - Και για ποιον είναι;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Για τη βασίλισσα!
- **ANNIA** - Για τη βασίλισσα;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Ναι, είναι μια μικρή κακομαθημένη που συνεχώς απαιτεί πράγματα και μας βάζει όλους να τρέχουμε...
- **ANNIA** - Η βασίλισσα είναι μικρή;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Ναι, στην ηλικία σου! Ακριβώς σαν εσένα!
- **ANNIA** - Και δεν την μαλώνουν οι γονείς της;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Οι γονείς της έχουν πεθάνει, μικρή μου!
- **ANNIA** - Δηλαδή είναι ορφανή;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Χμμμ! *(σκέφτεται)* Ναι... όπως το λες... ορφανή είναι... μόνο που ποτέ δεν το είχα σκεφτεί έτσι... Δηλαδή... δεν το είχα φανταστεί... *(ξύνει το κεφάλι του καθώς το σκέφτεται)*
- **ANNIA** - Δηλαδή είναι κι αυτή ορφανή σαν κι εμένα. Την καημένη! Δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι μια βασίλισσα μπορεί να είναι ορφανή και να έχει τα ίδια προβλήματα με εμένα!
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Μα... εκείνη δεν είναι σαν κι εσένα! Εκείνη μας βασανίζει όλους!
- **ANNIA** - Ναι, αλλά της λείπουν οι γονείς της... όπως κι εμένα, και κανείς δεν την αγαπάει όσο οι γονείς της... όπως κι εμένα!
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Χμμμ.... τέλος πάντων. Τα ξύλα τα μαζέψαμε! Είσαι έτοιμη να πας σπίτι σου!
- **ANNIA** - Κι εγώ για να σας ευχαριστήσω θα σας πάω να σας δείξω το έλατο που θέλετε! Είναι το πιο όμορφο έλατο του δάσους και μόνο εγώ ξέρω που βρίσκεται , ελάτε!!!

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

και μένουν στο προσκήνιο η Άννια και ο Λοχαγός.

Μέσα στη σκηνή ετοιμάζεται η αίθουσα του θρόνου.

- **ANNIA** - Νάτο! Νάτο!
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Ακριβώς όπως το ήθελα! Ακριβώς όπως το ζήτησε η βασίλισσα!

Ευχαριστώ μικρή μου για τη βοήθεια!!! Καλό δρόμο να έχεις και ο Μικρός Χριστός που γεννιέται να σου δίνει δύναμη να προχωράς...

Η Άννια φεύγει από την σκηνή και βγαίνει έξω από την αίθουσα... περιμένοντας την επόμενη σκηνή που θα παίξει... Ένας θρόνος και μια κουρτίνα! Η βασίλισσα ακίνητη στο θρόνο Μαζί είναι η δασκάλα της! Ακίνητες.

Μουσική : Εμφάνιση νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Βρισκόμαστε στο παλάτι! Το έλατο βρίσκεται στολισμένο στην είσοδο του παλατιού! Η βασίλισσα έμεινε πολύ ευχαριστημένη με το χριστουγεννιάτικο δέντρο της... αλλά μια κακομαθημένη βασίλισσα δεν είναι ποτέ ευχαριστημένη... Τώρα θα σας πάω στο παλάτι. Θα δούμε τη βασίλισσα και τη δασκάλα της... Προσπαθεί να της μάθει όλα όσα μαθαίνουν τα παιδιά της ηλικίας της στο σχολείο αλλά συγχρόνως να της μάθει την αγάπη, την συμπόνια, την υπομονή και την επιμονή! Όλα όσα πρέπει δηλαδή να έχει μια βασίλισσα.
-

ΣΚΗΝΗ 3^η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ- ΠΑΛΑΤΙ

Η νεράιδα ζωντανεύει την βασίλισσα και την δασκάλα της!!!

- **ΔΑΣΚΑΛΑ** – Μα Μεγαλειοτάτη γιατί δεν διαβάσατε πάλι τα μαθήματά σας! (**αγανακτισμένη**) Μια βασίλισσα πρέπει να είναι μορφωμένη!!!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Δεν χρειάζεται σου λέω... Αφού ότι και να πω οι αυλικοί μου θα πούνε ότι είναι και το σωστό!!! Είμαι βασίλισσα και όποιος διαφωνεί μαζί μου, τιμωρείται...
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** – Πρέπει να είσατε καλή και πονετική με τους υπηκόους σας αλλιώς δεν θα σας αγαπούν... Ο μικρός Χριστός που θα γεννηθεί σε λίγο πρέπει να σας βρει γεμάτη αγάπη και μεγαλοψυχία...
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (την διακόπτει)** - Έληξε αυτό!!! Τώρα θα ασχοληθώ με το αγαπημένο μου βιβλίο. (**Παίρνει ένα βιβλίο με λουλούδια και το ξεφυλλίζει**) Μάλιστα!!! Λοιπόν, δεν γίνεται μια βασίλισσα να

μην έχει παραμονές Χριστουγέννων σπάνια λουλούδια στο παλάτι της! Τι λες γι αυτά τα λουλούδια; **(και της δείχνει το βιβλίο)**

- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Μα , μεγαλειοτάτη, αυτά είναι χιονολούλουδα!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Κι εμένα τι με νοιάζει;
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Τα χιονολούλουδα ανθίζουν τον Απρίλη, κι εμείς έχουμε τώρα Δεκέμβρη!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Σιωπή! Δεν νομίζω ότι έχει σημασία! Όταν μια βασίλισσα ζητάει κάτι, τότε πρέπει όλοι να τρέχουν να της το φέρουν!
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Μα Μεγαλειοτάτη, αυτό είναι παράλογο!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** -Τολμάς να μου μιλάς έτσι; Ξέχασες ότι πριν από λίγα λεπτά το ξεκαθαρίσαμε; Η βασίλισσα έχει πάντα δίκιο!!! Φώναξέ μου τον Λοχαγό!!!
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Μάλιστα Μεγαλειοτάτη! **(βγαίνει από την σκηνή και μπαίνει ο Λοχαγός.**
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** : - Διατάξτε Μεγαλειοτάτη!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (διατάζει τον Λοχαγό)** : - Να βγάλουμε ντελάλη και να ζητήσουμε από τους υπηκόους μου να μου βρουν χιονολούλουδα! Να δώσουμε μεγάλη αμοιβή σε όποιον μου τα φέρει... **(φεύγει από την σκηνή με μεγάλο ξιπασμό)**
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** – Μάλιστα Μεγαλειοτάτη!

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

και μένει στο προσκήνιο ο Λοχαγός.

(Μονολογεί μόνος του) Γρήγορα... πρέπει να βιαστώ πριν νευριάσει πάλι και κόψει κεφάλια!!! Πω πω συμφορά που μας βρήκε! Που να βρεθούν χιονολούλουδα μες στο χειμώνα;

- **ΝΤΕΛΑΛΗΣ** - Ακούσατε , ακούσατε! Η βασίλισσα θέλει να στολίσει το παλάτι της για την παραμονή των Χριστουγέννων με χιονολούλουδα!!! Όποιος τα φέρει θα ανταμειφθεί με ένα πουγκί χρυσές λίρες! **(το ξαναλέει 2-3 φορές)**

(Αλλάζουν τα σκηνικά. Μπαίνει το μπλέ πανί με το χιονισμένο δέντρο. Στη μέση της σκηνής μπαίνει μια φωτιά... Γύρω από τη φωτιά κάθονται οι 12 μήνες....)

Μουσική : Διήγηση Νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Τι το θέλανε το διάγγελμα; Τι το φωνάξανε σ' όλες τις πόλεις και σε όλα τα χωριά; Φαντάζεστε τι έγινε; Ε; τι λέτε; Για πες μου εσύ... όχι μάλλον εσύ.... Αφήστε... θα σας τα πω εγώ! Η κακιά μητριά, άκουσε την ανακοίνωση και φυσικά όλα όσα έλεγαν για την αμοιβή! Τι την ένοιαζε που είναι χειμώνας; Τι την ένοιαζε που δεν υπάρχουν χιονολούλουδα; Εκείνη και η κόρη της ήθελα το πουγκί με τις χρυσές λίρες! Ήδη άρχισαν να κάνουν σχέδια για καινούργιο σπίτι, καινούργια ρούχα, καινούργια καπέλα... Και φυσικά.. ποιος θα πήγαινε να βρει τα χιονολούλουδα; Για πέστε μου! (*απευθύνεται στα παιδιά*) Μα φυσικά η Άννια.

Μουσική : Φωτιά και αγέρας

Η Άννια μπαίνει στην αίθουσα από την πόρτα και κατευθύνεται προς την σκηνή και προς την νεράιδα. Μονολογεί

- **ANNIA** - Χριστούλη μου που να βρω χιονολούλουδα μέσα στο χειμώνα; Εσύ που γεννιέσαι σε λίγες ώρες, προστάτεψέ με! Κάνει κρύο, είναι βράδυ.. Δώσε μου φώτιση να ξέρω που να ψάξω... Βοήθησέ με να μην λυγίσω από την κούραση γιατί θα παγώσω και δεν θα ξανασηκωθώ!!!
-

ΣΚΗΝΗ 4^Η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ - ΔΑΣΟΣ

Υπάρχει μια αναμμένη φωτιά και γύρω γύρω οι μήνες ακινητοποιημένοι... Κάτω από τη σκηνή, η Άννια πλησιάζει:

- **ANNIA** - Μια φωτιά! Χριστούλη μου, σ' ευχαριστώ! Τουλάχιστον δεν θα πεθάνω από το κρύο!!!
- **ΝΕΡΑΙΔΑ** – Αυτοί είναι οι 12 μήνες! Οι 12 μήνες του χρόνου! Θα τους ζωντανέψω για να τους βρει κι η Άννια... *Γκλιν-γκλον*
Η Άννια ανεβαίνει πάνω στη σκηνή ...
- **ANNIA** - Συγνώμη, μήπως μπορώ να πλησιάσω στη φωτιά σας για να ζεσταθώ λίγο;
- **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** - Στη φωτιά μας;
- **ANNIA** - Ναι, τρέμω από το κρύο και η φωτιά σας δείχνει να με καλωσορίζει!
- **ΑΠΡΙΛΗΣ** - Ναι, Άννια, κάθισε!

- **ANNIA** - Ξέρετε το όνομά μου;
- **ΜΑΗΣ** - Πολλά ξέρουμε για σένα!
- **ANNIA** - Για μένα;
- **ΦΛΕΒΑΡΗΣ** - Ναι! Ξέρουμε ότι είσαι ένα γλυκό κορίτσι που πάντα έχει κάτι καλό να πει για τους άλλους! Αγαπάει τα ζώα και τα πουλιά του δάσους και γενικά αγαπάει όλο τον κόσμο!!!
Όση ώρα τα λέει αυτά ο Φλεβάρης η Άννια σκύβει το κεφάλι ντροπαλά...
- **ANNIA** - Πολλά καλά λέτε για μένα και δεν το αξίζω..
- **ΓΕΝΑΡΗΣ** - Και βέβαια το αξίζεις μικρή μας!!! Είμαστε οι 12 μήνες του χρόνου και ξέρουμε τα πάντα για όλους όσους ζουν σ' αυτό τον τόπο!
- **ΙΟΥΝΙΟΣ** - Μα έλα να ζεσταθείς. Κάτσε κοντά μας και πες μας τι σε φέρνει μέσα στο κρύο και στο χιόνι;
- **ANNIA** - Να... η μητριά μου με έστειλε να φέρω από το δάσος χιονολούλουδα και μου είπε να μην γυρίσω αν δεν τα βρω.
- **ΙΟΥΛΙΟΣ** - Χιονολούλουδα μέσα στο χειμώνα;
- **ANNIA** - Ναι... το ξέρω... αλλά τα ζήτησε η βασίλισσα και όποιος τα φέρει θα ανταμειφθεί...
- **ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ** - Α, μάλιστα! Δηλαδή την ενδιαφέρουν τα χρυσά νομίσματα περισσότερο από την δική σου ασφάλεια!
- **ANNIA** – Μάλλον...
- **ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ** - Καλά λοιπόν! Εσύ τι θα κάνεις τώρα; Που θα βρεις αυτά τα σπάνια λουλούδια;
- **ANNIA** – Δεν ξέρω...
- Οι μήνες κοιτάζονται μεταξύ τους σαν να θέλουν να συνεννοηθούν για κάτι... Μετά λένε**
- **ΟΚΤΩΒΡΗΣ** - Λοιπόν, Άννια, λέμε να σε βοηθήσουμε...
- **ANNIA** - Δηλαδή;
- **ΜΑΡΤΗΣ** - Όπως ξέρεις τώρα έχουμε χειμώνα! Έ... λοιπόν... εμείς μπορούμε να σου βρούμε χιονολούλουδα!
- **ΑΠΡΙΛΗΣ** - Όχι όμως μέσα στο χειμώνα! Πρέπει να έρθει η άνοιξη... Πρέπει να έρθω εγώ, ο Απρίλης!
- **ANNIA** - Μα πως;
- **ΝΟΕΜΒΡΗΣ** - Κάθισε και θα δεις...

Μπαίνει μουσική....ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ

ΝΕΡΑΙΔΑ - Λοιπόν, αυτό που είναι ακατόρθωτο για όλους, ήταν κάτι απλό για τον μικρό Χριστό που αυτή τη νύχτα ήθελε να κάνει ένα θαύμα για την Άννια!

Σιγά σιγά με τη μουσική χορεύουν οι μήνες και οι εποχές μέχρι να έρθει η άνοιξη και ο Απρίλης. Η ΝΕΡΑΙΔΑ διηγείται τα όσα βλέπει και εξηγεί στον κόσμο την αλλαγή της φύσης.

- **ΑΠΡΙΛΗΣ** - Εμπρός Άννια, μάζεψες τα λουλούδια σου και είσαι έτοιμη!
- **ANNIA** - Πρέπει να ονειρεύομαι!
- **ΑΠΡΙΛΗΣ** - Δεν ονειρεύεσαι Άννια, Τα αδέλφια μου κι εγώ σου χαρίσαμε την άνοιξη για μία ώρα!
- **ANNIA** - Χιονολούλουδα! (***μένει με το στόμα ανοιχτό***) Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ πολύ! Και σένα Χριστούλη μου σ' ευχαριστώ γιατί με έστειλες να συναντήσω τους 12 καλούς μήνες! (***ενθουσιασμένη***) Τι ωραία! Μάζεψα τα λουλούδια και θα γυρίσω στο σπίτι χωρίς να παγώσω και χωρίς να με περιμένει τιμωρία!!! Τι ωραία!!! Σας ευχαριστώ!!!

Οι μήνες χαμογελούν με το ξέσπασμα της χαράς της.

- **ANNIA** - Είμαι έτοιμη τώρα , μπορώ να φύγω... Δεν θα ξεχάσω την καλοσύνη σας και θα σας θυμάμαι πάντα σ' όλη μου τη ζωή!
- **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** - Περίμενε μικρή μου... Και για να μην μας ξεχάσεις ποτέ σου έχουμε ακόμα ένα δώρο!
- **ANNIA** - Κι άλλο δώρο για μένα; (***έκπληκτη***)
- **ΓΕΝΑΡΗΣ** - Ναι, Άννια! Είσαι ένα μικρό κορίτσι που η ζωή του έχει φέρει μεγάλες δυσκολίες!
- **ΜΑΡΤΗΣ** - Γι αυτό σου δίνουμε αυτό το δακτυλίδι! Είναι ένα μαγικό δακτυλίδι που θα το χρησιμοποιήσεις όταν βρεθείς σε μεγάλη ανάγκη!
- **ANNIA** - Είναι υπέροχο!
- **ΜΑΗΣ** - Δεν πρέπει να το βγάλεις ποτέ από το χέρι σου!
- **ANNIA** - Δεν θα το βγάλω σας το υπόσχομαι!!!

- **ΙΟΥΝΙΟΣ** - Όταν θα μας χρειαστείς, θα το βγάλεις από το δάχτυλό σου και θα το πετάξεις λέγοντας την μαγική φράση:
- **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ** : Κύλα κύλα δαχτυλίδι πέρνα από της άνοιξης την πύλη πέρνα κι απ' το καλοκαίρι πέρνα απ' το φθινόπωρο και φτάσε στο χειμώνα.
Χωρίς κανένα πια φόβο έλα στην πόρτα του Δεκέμβρη πριν απ' τα Χριστούγεννα.
- **ΙΟΥΛΙΟΣ** - Πρόσεξε όμως , δεν θα το πεις σε κανέναν. Και δεν πρέπει ποτέ να το βγάλεις από το χέρι σου!!!
- **ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ** - Αν το χάσεις, θα χάσεις κι εμάς!!!
- **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** - Έρθες εδώ και σε δεχτήκαμε στην συγκέντρωσή μας! Πρέπει να υποσχεθείς ότι δεν θα το πεις σε κανέναν που μας είδες
- **ΑΝΝΙΑ** - Το υπόσχομαι Δεκέμβριε!!!
- **ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ** -Τώρα φύγε πριν παγώσει το δάσος από τον χειμώνα που έρχεται....
- **ΟΚΤΩΒΡΗΣ** - Καλή τύχη Άννια!
- **ΑΝΝΙΑ** - Ευχαριστώ! Γεια σας φίλοι μου!!!
- **ΝΟΕΜΒΡΗΣ** – Να ευχαριστείς το μικρό Χριστό που γεννιέται απόψε!

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ.

Μουσική : Διήγηση Νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Η Άννια έφτασε σπίτι της και βρήκε τη μητριά με την κόρη της να κοιμούνται... Εκείνο το βράδυ η μικρή ορφανή... ήταν τόσο μα τόσο ευτυχισμένη... Κοίταξε απ' το μικρό παράθυρό της τον χειμωνιάτικο ουρανό κι έψαξε στ' αστέρια να βρει τους γονείς της!!! Ήθελε να τους στείλει το μήνυμα ότι ο _μικρός Χριστός που γεννιότανε απόψε της έστειλε ένα όμορφο δώρο!
- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Φυσικά, πρωί-πρωί η μητριά και η κόρη της με τα χιονολούλουδα της Άννιας στο καλάθι ξεκίνησαν για το παλάτι, όλο χαρά για την καλή τους τύχη. Αφήσανε την Άννια να κοιμάται ανυποψίαστη και δεν έφτανε μόνον αυτό! Η κακιά Λίνα ,

βλέποντας το δαχτυλίδι της φτωχής μικρής, σιγά-σιγά το έβγαλε από το χέρι και της το πήρε!

Και φυσικά, πήγανε στο παλάτι και δώσανε τα χιονολούλουδα στη βασίλισσα! Αλλά... για κακή τους τύχη.... η βασίλισσα ήθελε να μάθει που βρήκανε τα χιονολούλουδα! Τι θα μπορούσαν να ξέρουν όμως; Μήπως αυτές βγήκαν στο κρύο και στο χιόνι; Μπέρδεψαν τα λόγια τους... έχασαν τη φωνή τους.... νευρίασαν τη βασίλισσα... κι αυτή **διέταξε να τους πάρουν τα κεφάλια!!!**

Ααααα! Το τι έγινε δεν φαντάζεστε!!! Κλάψανε, παρακαλέσανε, της φιλήσανε τα πόδια.... μέχρι που στο τέλος παραδέχτηκαν πως τα χιονολούλουδα τα βρήκε η Άννια!!! Και η βασίλισσα τις διέταξε να μάθουν από την Άννια που βρήκε τα χιονολούλουδα!!!

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** - Εν τω μεταξύ, η μικρή Άννια ξυπνάει! Το δαχτυλίδι λείπει από το χέρι της. Το ίδιο και τα χιονολούλουδα.

Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι όλα αυτά που έζησε ήταν απλά ένα όνειρο. Ότι όλα αυτά τα είδε στον ύπνο της!

Μετά σκέφτηκε ότι είδε πραγματικά τους μήνες... Θυμήθηκε το δαχτυλίδι! Θυμήθηκε τα λόγια που της είπαν για το δαχτυλίδι... Μα... ω... το δαχτυλίδι εξαφανίστηκε... δεν το φοράει...

Η μικρούλα αρχίζει να κλαίει...

Κι εκεί ακριβώς ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η μητριά με την Λίνα. Και τι νομίζετε ότι έγινε; Την μάλωσαν; Την έδειραν; Όχι!!! Όχι, σας λέω! Οι δυο πονηρές... άρχισαν να καλοπιάνουν την μικρή! Αυτές οι σκληρές και άκαρδες ψυχές της μιλάγανε με χίλια δυο γλυκόλογα... Τα έχασε το μικρό κορίτσι... τι να υποθέσει;

ΣΚΗΝΗ 5^Η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ : ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

- **ΜΗΤΡΙΑ** - Έλα γλυκιά Άννια! Πες μας που βρήκες τα χιονολούλουδα;
- **ΛΙΝΑ** – Όχι για μας! Για την βασίλισσα! Πρέπει να της πούμε και να της δείξουμε που είναι τα χιονολούλουδα!
- **ΑΝΝΙΑ** - Μα δεν γίνεται να σας το πω! Έχω ορκιστεί!

- **ΜΗΤΡΙΑ** – Θέλεις να μας κρεμάσουν στην πλατεία του τόπου;
- **ANNIA** – Λυπάμαι! Δεν μπορώ να σας πω! Κι εξ' άλλου πρέπει να μου δώσετε και το δαχτυλίδι μου!!!
- **ΜΗΤΡΙΑ** – Μα αγάπη μου , δεν το έχουμε εμείς!!! Η βασίλισσα το έχει! Σ' εκείνη το δώσαμε!
- **ANNIA** - Στη βασίλισσα; Το δαχτυλίδι μου το έχει η βασίλισσα;
- **ΛΙΝΑ** – Ναι! Και δεν θα στο δώσει αν δεν της ξαναπιάς εσύ η ίδια χιονολούλουδα!!!
- **ANNIA** – Καλά τότε... να πάω...

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

Μουσική: Διήγηση Νεράιδας

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** – Και η φτωχή Άννια ξεκινάει για το δάσος! Μόνο που πίσω της και κρυφά την ακολουθεί η Λίνα. Αλλά και η κακιά μητριά πάει να ειδοποιήσει την βασίλισσα για να ακολουθήσουν κι αυτές την Λίνα που ακολουθεί την Άννια. Πως θα τις βρουν; Από τα κουρέλια που αφήνει η Λίνα στα κλαδιά των δέντρων δείχνοντας το δρόμο που παίρνει η Άννια!

ΣΚΗΝΗ 6^Η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ : ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

- **ANNIA** - Όστε με ακολουθείς...
- **ΛΙΝΑ** - Ήθελα να βεβαιωθώ ότι τίποτα δεν θα σου συνέβαινε στο δάσος.
- **ANNIA** - Δεν πρέπει να είσαι μαζί μου.
- **ΛΙΝΑ** - Μπορώ να σε βοηθήσω σε ότι χρειαστείς...
- **ANNIA** - Ή θα πας πίσω, ή θα γυρίσω εγώ πίσω...
- **ΛΙΝΑ** - Είναι αργά πια...
- **ANNIA** - Είναι αργά;
- **ΛΙΝΑ** - Η βασίλισσα είναι σχεδόν πίσω μας και μας ακολουθεί...
- **ANNIA** - Η βασίλισσα;
- **ΛΙΝΑ** - Έβαλα σημάδια... και έτσι θα μας βρουν όπου νάσαι.
- **ANNIA** – (**κλαίγοντας**) Αχ, είμαι ανόητη! Ανόητη!
- **ΛΙΝΑ** - Μπορεί να είσαι ανόητη, αλλά εγώ δεν είμαι! Χα, χα,χα χα (**γελάει σκληρά**)

Δείχνουν ότι προχωρούν και βγαίνουν από τη σκηνή.

Μπαίνουν στη σκηνή ο λοχαγός η βασίλισσα, η δασκάλα και η μητριά.

Ο ήχος από κρύο και αγέρα ακούγεται στην σκηνή!

- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Ααααχ! Κάνει πολύ κρύο! Δεν αντέχω άλλο!
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** – (της δίνει την εσάρπα της) Ορίστε μεγαλειοτάτη!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! Μα που θα μας οδηγήσουν αυτά τα σημάδια; (ρωτάει καθώς η δασκάλα μαζεύει τα κουρέλια από το δέντρο)

Δείχνουν ότι προχωρούν και βγαίνουν από τη σκηνή!!!

Μπαίνει η Άννια και η Λίνα

- **ANNIA**- Σου ζητώ συγνώμη Δεκέμβρη, και σε σας τους άλλους μήνες... Όμως έχασα το μαγικό δαχτυλίδι που μου δώσατε! Το έχασα και δεν ξέρω που είναι!

(Η Λίνα παρακολουθεί τη σκηνή με ενδιαφέρον και με ένοχο ύφος)

Εμφανίζεται ο λοχαγός

- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Να το κοριτσάκι που συνάντησα στο δάσος
- **ANNIA** - Γεια σου λοχαγέ! Τι κάνεις πάλι εδώ;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Αν θες το πιστεύεις, αλλά είμαι εδώ με τη βασίλισσα!
- **ANNIA** - Και για ποιο λόγο;
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Μ' έστειλε να βρω την ολοστρόγγυλη λίμνη που μας περιέγραψε αυτή εδώ η μικρή, (δείχνει την Λίνα) αλλά δεν υπάρχει!

Έρχεται η βασίλισσα με την δασκάλα και την μητριά!

- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – (απευθύνεται στη μητριά) Αυτό είναι το ανόητο κορίτσι που μου έλεγες;
- **ΜΗΤΡΙΑ** - Μάλιστα κυρία!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Νόμιζα πως θα τανε μεγαλύτερη και πιο δυνατή! (προς την Άννια) Σήκωσε το κεφάλι σου! (Η Άννια το σηκώνει) Αν και είσαι όμορφη είσαι μια ανόητη! Εσύ βρήκες τα χιονολούλουδα κι εσύ έπρεπε να πάρεις τα χρυσά νομίσματα.
- **ANNIA** - Χαίρομαι που σας άρεσαν τόσο πολύ τα χιονολούλουδα. Αλλά δεν με ενδιαφέρουν τα χρήματα. Αλήθεια σας λέω.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Και τι είναι αυτό που σε ενδιαφέρει;
- **ANNIA** - Το δαχτυλίδι μου, αυτό που έχετε εσείς.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Ποιο δαχτυλίδι; Δεν καταλαβαίνω! Μα τι λέει; Τι λέει;
- **ΜΗΤΡΙΑ** - Μεγαλειοτάτη μην την ακούτε! Είναι ανόητη! Δεν ξέρει τι λέει.
- **ΛΙΝΑ** - Κι ονειρεύεται πράγματα ανύπαρκτα!

- **ANNIA** - Αλήθεια; Ονειρεύομαι; Δηλαδή, αυτό που μου είπες ότι η βασίλισσα πήρε το δαχτυλίδι, το ονειρεύτηκα;
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - *(η βασίλισσα θυμωμένη απευθύνεται στη Λίνα)*
Μικρή πονηρή! Τα ρίχνεις σε μένα γιατί δεν μπορείς να πεις ότι εσύ το πήρες... Δώστε μου το δαχτυλίδι αμέσως.
- **ΛΟΧΑΓΟΣ** – *(απειλητικά με το σπαθί στο χέρι)* Δώσε το δαχτυλίδι!
- **ΛΙΝΑ** *(δίνει το δαχτυλίδι)* Το βρήκα τυχαία, ήτανε στην τσέπη μου!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Α! Είναι υπέροχο! Εγώ δεν έχω κάτι τέτοιο!
(απευθύνεται στην Άννια) Έλα κορίτσι μου, μπορείς να το πάρεις!
- **ANNIA** - *(είναι ακόμα γονατισμένη)* Ευχαριστώ μεγαλειοτάτη!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Πριν σου το δώσω όμως πρέπει να μου πεις που βρήκες τα χιονολούλουδα.
- **ANNIA** - Δεν μπορώ μεγαλειοτάτη. Δεν μπορώ να το πω σε κανέναν. Σε κανέναν.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Και γιατί όχι;
- **ANNIA** - Δεν μπορώ. Το υποσχέθηκα!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Πρέπει να μου πεις. Μην ξεχνάς! Εγώ είμαι η βασίλισσα κι όποιος δεν υπακούει τιμωρείται πολύ σκληρά!
- **ANNIA** - Το ξέρω μεγαλειοτάτη αλλά δεν πρόκειται να προδώσω την υπόσχεσή μου, ότι κι αν γίνει.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Σε ποιον το υποσχέθηκες;
- **ANNIA** - Ούτε κι αυτό μπορώ να το πω.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Δεν θα μου το πεις έ; Κι εγώ θα το πετάξω τότε! Τώρα είναι αργά! *(πετάει το δαχτυλίδι)*
Η Άννια πετάγεται όρθια τρομαγμένη και τρέχει προς τη λίμνη λέγοντας τα λόγια που της είπανε οι μήνες...

Μπαίνει μουσική άγρια
Σβήνουν τα φώτα ένα-ένα

- **ANNIA** - Κύλα κύλα δαχτυλίδι πέρνα από της άνοιξης την πύλη
πέρνα κι απ' το καλοκαίρι πέρνα απ' το φθινόπωρο και φτάσε
στο χειμώνα.
Χωρίς κανένα πια φόβο έλα στην πόρτα του Δεκέμβρη πριν απ'
τα Χριστούγεννα.

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

Η Άννια σιγά σιγά φεύγει από τη σκηνή χωρίς να γίνει αντιληπτή με αργές κινήσεις.. (πάει να φορέσει καλά ρούχα και παλτό) και αναβοσβήνει πάνω στη νεράιδα ένας φακός για φωτισμό περίεργο.

ΝΕΡΑΙΔΑ – Ξαφνικά ένας τεράστιος ανεμοστρόβιλος εμφανίστηκε στην περιοχή! Άρχισε να παρασύρει στο διάβα του ότι έβρισκε!!! Ξερίζωσε δέντρα, έσπασε κλαδιά... η φύση άρχισε την εκδίκησή της... Ολόκληρα κομμάτια από πάγους ξεκόλλησαν και πέσανε πάνω στα δέντρα... και η μικρή Άννια... εξαφανίστηκε...

ΣΚΗΝΗ 7^η : ΦΩΤΑ - ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ -ΔΑΣΟΣ

Η νεράιδα αρχίζει να περιγράφει την αλλαγή της φύσης. Με την ανάλογη μουσική υπόκρουση... ο χειμώνας αρχίζει να κινείται και να δέρνεται... Με την ανάλογη μουσική υπόκρουση φεύγει ο χειμώνας κι έρχεται η άνοιξη!!!

Η μουσική αλλάζει, η άνοιξη φεύγει κι έρχεται το καλοκαίρι. Η μουσική αλλάζει, το καλοκαίρι φεύγει, έρχεται το φθινόπωρο! Σε λίγα λεπτά θα μπει ο χειμώνας με το χιόνι....

Όλο αυτό το διάστημα οι πρωταγωνιστές ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες δείχνουν ότι κρυώνουν, ζεσταίνονται, βρέχονται... κλπ.

Η μουσική αλλάζει... φεύγει το φθινόπωρο... μπαίνει ο χειμώνας. Αρχίζει το κρύο και ο αγέρας! Η μητριά και η κόρη της αγκαλιάζονται για να ζεσταθούν. Η μητριά και η κόρη της τρέχουν πρώτες για να φτάσουν το μοναδικό κουρέλι που υπάρχει.

- **ΜΗΤΡΙΑ** - Εγώ θα το πιάσω.
- **ΛΙΝΑ** - Όχι εγώ θα το πιάσω το κουρέλι γιατί κρυώνω πιο πολύ. (τσακώνονται και μαλλιοτραβιούνται)
- **ΜΗΤΡΙΑ** - Όχι εγώ θα το φορέσω.
- **ΛΙΝΑ** - Όχι εγώ.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ**: -(θυμωμένη) Σταματήστε! Σας βαρέθηκα! Βαρέθηκα τα ψέματα σας και τον κακό σας χαρακτήρα. Λοχαγέ σε

παρακαλώ να τις συλλάβεις. Αύριο το πρωί θα κρεμαστούν στην πλατεία...

(Ο λοχαγός τρέχει να τους δέσει τα χέρια με σκοινί και να εκτελέσει την διαταγή. Η μητριά και η κόρη κλαψουρίζουν και όλοι μαζί βγαίνουν από τη σκηνή)

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

και η βασίλισσα με την δασκάλα μένουν στο προσκήνιο.

- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Περίεργα πράγματα γίνονται εδώ! Δεν καταλαβαίνω. (**κρυώνει**) κρυώνω τόσοσο!
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Εγώ θα σας ζεστάνω! (**η δασκάλα αγκαλιάζει τη βασίλισσα**) Ο μικρός Χριστός που γεννιέται απόψε θα σας προστατέψει! Μόνο που πρέπει να Του το ζητήσετε κι εσείς! Ξεχάσατε να προσεύχεστε Μεγαλειοτάτη....

Οι 12 μήνες θα βρίσκονται στο πλάι της σκηνής, άλλοι καθισμένοι κι άλλοι όρθιοι. Υπάρχει φωτιά στο πλάι της σκηνής... Σε μια μεριά της σκηνής η Άννια φοράει γούνινο παλτό, γούνινο σκούφο ...Εμφανίζεται η νεράιδα.

Μουσική : Διήγηση νεράιδας Αφήνουμε να τρέξει λίγο η μουσική για να κερδίσουμε χρόνο.

Η νεράιδα περπατάει αργά...

- **ΝΕΡΑΙΔΑ** – Την είχαμε χάσει την Άννια! Μετά την καταστροφή της φύσης εξαφανίστηκε. Θα την δούμε τώρα όμως πιο όμορφη και πιο ζεστή από ποτέ! Και μαζί της οι 12 μήνες. Μα ας μάθουμε τι έγινε..

ΣΚΗΝΗ 8^η : ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ : ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ.

- **ANNIA** - Πως βρέθηκα εγώ εδώ; Και τι φοράω; Ένα πανέμορφο γούνινο παλτό και στο χέρι μου έχω πάλι το δαχτυλίδι.
- **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** - Αυτό το παλτό είναι δώρο από τον μικρό Χριστό για την καλοσύνη σου και την υπομονή σου! (**ο Δεκέμβρης την πλησιάζει και την χαϊδεύει.**) Ακόμα, σου αξίζει ένα μπράβο από όλους μας γιατί κράτησες την υπόσχεσή σου και δεν μαρτύρησες το μυστικό μας....

ANNIA - Μα δεν χρειαζόντουσαν όλα αυτά για μένα! Μου φτάνει που είσαστε όλοι καλά!

Εμφανίζεται η βασίλισσα, η δασκάλα και ο λοχαγός...

- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Μπορούμε να ζεσταθούμε κι εμείς στη φωτιά σας;
 - **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Τι λέτε; Θα τους ζητήσουμε και την άδεια για να ζεσταθούμε; Εγώ είμαι η βασίλισσα και δεν ρωτάω! Κι επειδή κρυώνω, η μικρή από δω θα μου δώσει το παλτό της και εσείς θα με πάτε στο παλάτι σηκωτή!!!
 - **ΦΛΕΒΑΡΗΣ** - Το παλτό ανήκει στην Άννια. Την Άννια πρέπει να ρωτήσεις!
 - **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Να ρωτήσω; Και ποια νομίζει ότι είναι; (**βλέπει την Άννια**) Α! την γνωρίζω.
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Γεια σου καλό μου κορίτσι.
 - **ANNIA** - Γεια σου Λοχαγέ! Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω.
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Μα εσύ μοιάζεις με βασίλισσα!
 - **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Ε! μήπως ξέχασες ποια είναι η βασίλισσα;
 - **ΛΟΧΑΓΟΣ** - Ωχ! Συγγνώμη Μεγαλειοτάτη!
- (Στην γωνία φαίνονται η μητριά με την κόρη με δεμένα τα χέρια)**
- **ANNIA** : - Τι συμβαίνει με την μητέρα και την Λίνα;
 - **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** : - Αύριο θα αποκεφαλίστούν για την άσχημη συμπεριφορά τους, για τα ψέματά τους, για τον εγωισμό τους, για την κακία τους!
 - **ANNIA** : - Α! Όχι! Σας παρακαλώ! Σε λίγο είναι Χριστούγεννα! Μια τέτοια μέρα ο μικρός Χριστός που γεννιέται φέρνει μόνο αγάπη και συγχώρεση! Σας παρακαλώ! Αφήστε τες ελεύθερες! (**Πέφτει στα πόδια της βασίλισσας**)
 - **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** - Επειδή η Άννια είναι αυτή που είναι μπόρεσε κι έφερε σε σένα τα χιονολούλουδα.
 - **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Επειδή είναι τόσο καλή, βρήκε τα χιονολούλουδα;
 - **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** - Ακριβώς!
 - **ANNIA** - Σας παρακαλώ μεγαλειοτάτη, πάρτε το παλτό μου και το καπέλο μου!
 - **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Θα μου τα δώσεις;
 - **ANNIA** - Με μεγάλη μου χαρά!

- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Ήμουν πολύ κακή με το δαχτυλίδι σου!
- **ΑΝΝΙΑ** - Το έχω το δαχτυλίδι! Κοιτάξτε μεγαλειοτάτη (της το δείχνει)
Η βασίλισσα είναι έκπληκτη και μετανιωμένη. Κατεβάζει το κεφάλι της και με νόημα του κεφαλιού της δεν δέχεται το παλτό!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Λυπάμαι για ότι έκανα! Όχι Αννία, κράτησε το παλτό σου!
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Ελάτε, μεγαλειοτάτη, δεχτείτε την προσφορά της. Το παλάτι είναι μακριά και δεν έχετε τίποτα να φορέσετε.

Ακούγονται καμπάνες και ψαλμωδίες **ΑΝΑΒΟΥΝ ΤΑ ΦΩΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ.**

Οι μήνες γονατίζουν..

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ – Πως είσαι τόσο καλή; Τόσο μεγαλόκαρδη; Σου ζητάω συγγνώμη που σου φέρθηκα τόσο σκληρά! Σας δίνω το λόγο μου ότι θα αλλάξω! Άννια με έκανες να καταλάβω ότι η αγάπη και η ταπεινοφροσύνη είναι μεγάλα στολίδια στον χαρακτήρα του ανθρώπου!!! (*Τότε ο Δεκέμβρης της βάζει ένα ολόιδιο παλτό και ένα ολόιδιο καπέλο*). Ο μικρός Χριστός που γεννιέται απόψε ας με βοηθήσει να Τον βρω και να Τον προσκυνήσω!!! Αφήστε ελεύθερες τη μητέρα και την κόρη! Συνοδέψτε τες στο σπίτι τους!

Ο λοχαγός τρέχει να εκτελέσει τη διαταγή.

- **ΜΗΤΡΙΑ- ΛΙΝΑ** : - Ευχαριστούμε! Ευχαριστούμε!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** : Πηγαίνετε τώρα και από δω και στο εξής να είσαστε καλές και να αγαπάτε τους ανθρώπους και την Άννια.
- **ΜΗΤΡΙΑ-ΛΙΝΑ** : - Το υποσχόμαστε. Το υποσχόμαστε.

Η μητριά και η κόρη αγκαλιάζονται και στέκονται παραπέρα.

- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Α! Τι ωραίο ζεστό και απαλό που είναι!
- **ΑΝΝΙΑ** - Μου επιτρέπεται να το πω; Είστε πολύ όμορφη με αυτό μεγαλειοτάτη.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Είναι το ίδιο με το δικό σου!
- **ΑΝΝΙΑ** – Ναι!

- **ΔΑΣΚΑΛΑ** - Χαίρομαι που εσείς οι δυο μονιάσατε. Ίσως γίνετε και φίλες. Όλοι ξέρουμε πως είσαστε ορφανή μεγαλειοτάτη. Αλλά και τη γλυκιά Άννια , μου είπε ο Λοχαγός, είναι και αυτή ορφανή.
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** - Αλήθεια;
- **ΑΝΝΙΑ** – Μάλιστα μεγαλειοτάτη! Δεν έχω γονείς όπως κι εσείς!!!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Τότε Άννια θα έρθεις μαζί μου στο παλάτι. Από σήμερα δεν θα έχουμε γονείς αλλά θα έχουμε η μία την άλλη. Και θα μοιραστούμε όλα όσα έχω. Τα πλούτη μου, τα ρούχα μου, και τα παιχνίδια μου!!! Και όχι μόνο με σένα Άννια! Όλοι οι φτωχοί της χώρας μου θα έχουν ρούχα, φαγητό και από 5 χρυσά νομίσματα για να γιορτάσουν τη γέννηση του Χριστού μας!!! Κανένας φτωχός δεν θα υπάρχει από δω και στο εξής στο βασίλειό μου!
- **ΑΝΝΙΑ** – Ευχαριστώ! Ευχαριστώ!!!
- **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Όχι εμένα! Τους 12 μήνες. Αυτοί μας έφεραν τις δυο μας τόσο κοντά!
- **ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ** – Να ευχαριστείτε τον μικρό Χριστό που γεννήθηκε απόψε και σας έκανε αυτό το μεγάλο δώρο! Αυτόν που κάθε χρόνο τέτοια νύχτα κάνει ένα μεγάλο θαύμα φέρνοντας αγάπη στις ψυχές των ανθρώπων!!!
- **ΔΑΣΚΑΛΑ** – Αρκεί οι καρδιές να είναι ανοιχτές για να Τον δεχτούν!!!
- **ΑΝΝΙΑ – ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** – Ας είναι ευλογημένο το όνομά του!!!

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ !

ΝΕΡΑΙΔΑ : - Και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!!!

Τα παιδιά παρατάσσονται μέσα στη σκηνή για την υπόκλιση!!!

Η Νεράιδα ανεβαίνει σε σκαμνάκι.

ΤΕΛΟΣ

Το παραμύθι αυτό το αγάπησα από το 1988. Δεν το είχα βρει πουθενά γραμμένο. Φέτος, με αξίωσε ο Θεός να το καταγράψω, να το διασκευάσω, να το στήσω στη σκηνή και να το σκηνοθετήσω. Εύχομαι να το απολαύσετε!!! Αριστέα Μανουσάκη